

Natura si folclorul- taramuri ale universului mitic exprimat in variate forme concrete si spirituale

Eminescu se autodefineste ca fiind "sorbit de popor" si predestinat de a putea trezi la viata spiritualitatea romaneasca autentica, din care si el s-a nascut: "nu ne-am trezi noi, s-au trezit secolii din urma noastra si ne-au scuturat din somn".

Interesul lui Eminescu pentru creatia populara copilaria petrecuta la Ipotesti, cand "fiind baiat, paduri cutreieram", poetul insusi fiind un pasionat culegator de folclor. Perigrinările prin tara cu trupa de actori, din Moldova, in Transilvania, pana la Blaj ii satisfac lui Eminescu setea de a auzi chiar de la rapsozii populari, balade ,legende, doine si de a-si hrani sufletul cu aceste "nestemate".

Indirect, Eminescu intra in relatie cu folclorul romanesc studiind opera lui Hasdeu sau citind culegerile de creatii populare, in special pe cea alcatuita de Vasile Alecsandri. Mihai Eminescu valorifica in poezia sa creatiile folclorice prin teme, motive, personaje mitologice, mituri populare, limbaj, innobilandu-le cu idei filozofice, cu noi semnificatii: "Calin(file din poveste)", "Ce te legeni..", "Somnoroase pasarele", "La mijloc de codru", "Revedere", "Fat-Frumos din lacrima" si bineinteles capodopera sa "Luceafarul".

Conceputa pe doua dimensiuni: terestra si cosmica ,natura eminesciana este totdeauna cadrul fizic al omului, Spatiul gesturilor fundamentale. in lirica lui peisagistica, Eminescu nu merge pe linia lui Alecsandri, nu descrie tablouri cu valabilitatea de sine statatoare, nu face pasteluri. Natura la el are o alta functie: incadreaza si potenteaza un sentiment, o idee, o atitudine. Participarea la crearea unui spectacol poetic devine paradis in poezia erotica, personaj care face teoria spetelor vesnice "Revedere", realitate metafizica in "Mai am un singur dor". Exista o geografie eminesciana cu o configuratie solara si alta nocturna. Poetul canta codrul, izvoarele, lacul, cararile. Ochiul lui cuprinde dealul, vaile inguste si aburite, "campiile asire" sau "intunecata mare" peste care vegheaza luna, stelele, soarele, luceferii, bolta senina, unde se aud apele murmurand si florile de tei cazand in parul indragostitilor. Natura devine adesea etat d'aime(stare de suflet) pentru dorul eminescian , acre aduce prin sursele sale folclorice nota cea mai nationala a universalitatii poetului roman.

Poezia eminesciana pastreaza teme si motive populare, imbinata cu elemente de natura, adaugandu-le noi structuri epice "Calin Nebunul" sau le pastreaza innobiland creatia cu idei filozofice ("Revedere", "Ce te legeni").

Dragostea lui Eminescu pentru folclorul romanesc este vizibila in toate poeziile lui , transpirand prin toti porii creatiei si simtirii lirice, fapt recunoscut si de exegetii straini, ca Rossa del Conte, care afirma ca "nu este putin ceea ce datoreaza gandirii orientale cultura lui Eminescu, dar cuvantul liric in care se transfigureaza lumea lui este scos din izvoarele traditiei autohtone"("Eminescu sau despre absolut"-1962).